

MARLIES SLEGGERS

veel
liefde
x

8

Veel Livs x van...

- Liv** Liv is dertien en woont samen met haar moeder (carrièrevrouw), zus Jazz (die model is en bij wie zelfs een omgekieperde vuilniszak nog leuk staat), haar stiefvader Luuk (type: hipster, doet iets met yoga) en haar babybroertje Raf. Liv is chaotisch en snel afgeleid. Ze vindt zichzelf een tikkeltje te mollig (maar muffins en andere taartjes zijn nu eenmaal onweerstaanbaar en smaken lekkerder dan een blaadje spinazie). Ze is soms wat onzeker (aaargh! puistzilla's en *bad hair days*...) maar altijd vrolijk en verliefd. Op Sem, Ozan en Benjamin. En het leven moet natuurlijk uitvoerig besproken worden met haar hartsvriendinnen: Kat, Eva en Lotte.
- O ja, Liv heeft ook nog een biologische vader, Joep, met wie ze sinds een halfjaar weer contact heeft. Joep is hertrouwd met Carl, een leuke Amerikaan, die ook nog een zoon in New York heeft. Jayden – zeg maar Jay – is achttien en komt een jaartje naar Nederland om bij Carl en Joep te gaan wonen. Ingewikkeld? Ach, welnee, Liv heeft gewoon een heerlijke uitgebreide familie in alle kleuren van de regenboog!
- Kat** De mooie Kat is Livs tegenhanger in alles: Kat let op wat ze eet (liefst gewoon zo gezond mogelijk), is sportief, zelfverzekerd, weet wat ze wil (de wereld verbeteren), is milieubewust en vindt altijd de leukste kleding in tweedehandszaakjes (vintage, heel hip!). Kats ouders liggen in scheiding, en Kat kan bij Liv uithuilen als haar vader weer eens iets stoms doet.
- Lotte** Lotte komt uit een gezin met twee moeders. Haar moeder Lies heeft kanker en is opgegeven. Lotte heeft geen idee hoe ze het zonder Lies moet redden, en soms weten haar vriendinnen niet goed hoe ze haar moeten troosten. Lotte is de rebel van het stel – lekker dwars.

Paars haar, groene dipdyes, kaal – Lotte is vooral gewoon heel erg Lotte.

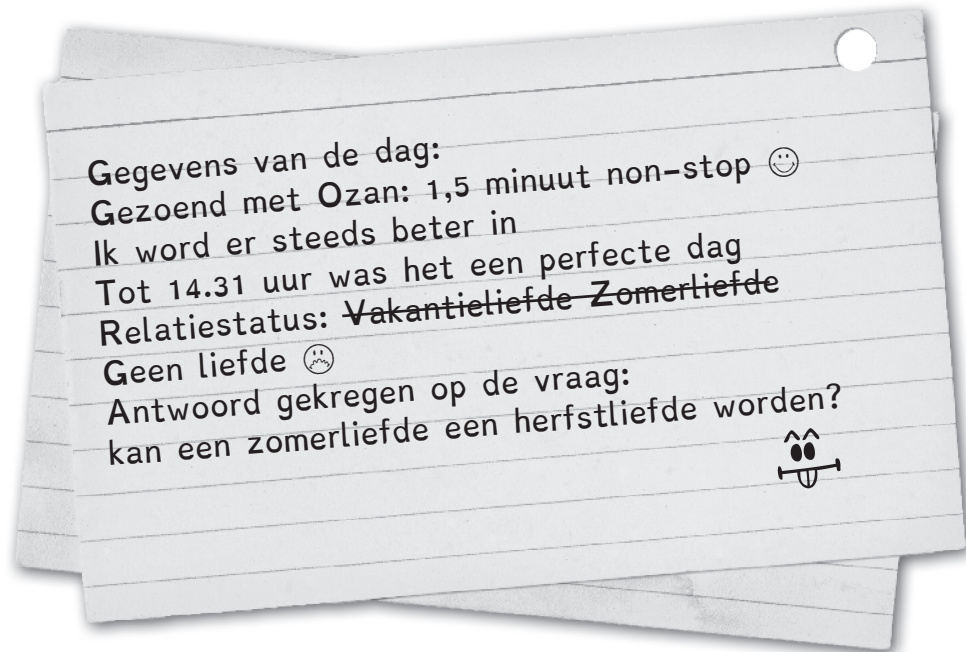
Eva De roodharige Eva is de jongensgek van het stel. Ze is altijd in voor een feestje en trekt haar vriendinnen graag mee in haar vrolijke reis door het leven. Ze is impulsief en komt daardoor ook wel eens in heel benarde situaties, waar haar vriendinnen haar dan weer uit moeten zien te redden.

Jenn Eh... laten we het niet over de veel te perfecte, altijd populaire, veel te rijke Jennifer hebben. Grrr.

You'll ♥ Liv and her friends!

Veel Livs x van mij,
Marlies Slegers

Woensdag 10 september

14.28 uur

Het is druk in het park. Overal om ons heen rennen kleine kinderen heen en weer tussen de speeltoestellen en hun ouders.

Bij de ijsboer staat een lange rij, want het is nog steeds lekker weer. Er zitten mensen op picknickkleedjes met rosé en hapjes.

Aan de waterkant bij de vijver speelt een meisje op haar gitaar en ze zingt. Het klinkt superromantisch. Een beetje alsof ze alleen voor ons zingt. De lucht is blauw en de zon is warm op mijn huid. Het gras kriebelt zacht onder mijn voeten. Ik zou hier uren kunnen liggen. Pepper ligt naast me te slapen. Haar kop ligt op mijn buik.

Ozan streelt mijn haar. Ik lig met mijn hoofd op zijn schoot. 'Staat je leuk, kleintje, die lichte streepjes.' Hij lacht en pakt een streng haar vast. Ik heb gisteren wat highlights in

mijn haar gezet en mam heeft de puntjes bijgeknipt.

‘Hm,’ zeg ik en ik hou mijn handen voor mijn ogen, zodat ik naar hem kan kijken. Ozan kijkt een beetje weemoedig en ik ga rechtop zitten om hem een zoen te geven. Zijn lippen zijn zacht en warm en ik vlij mijn hoofd tegen zijn schouder. Ozan ruikt altijd zo lekker. Naar zon en vanille. ♥ Oké, soms ruikt hij een beetje naar vis, maar dat is alleen als hij van Joep vis moet schoonmaken in het restaurant. Nu ruikt hij heerlijk. Gelukkig snuif ik zijn geur op. Het leven is echt helemaal perfect...

‘Liv, we moeten even praten,’ zegt Ozan opeens met een ernstig gezicht.

‘Wat?!’ Geschrokken kijk ik op.

‘Volgende week begint school weer.’

Ik knik en haal mijn schouders op. ‘Ja. En?’ Maandag begint inderdaad de school weer. Ik ga naar 2 havo en Ozan gaat naar het derde jaar van zijn koksopleiding. Dan is deze zomer echt afgelopen, jammer genoeg. ☹ De zomer waarin Ozan en ik wat met elkaar kregen. De vakantieliefde in Spanje werd een zomerliefde in Nederland. We zien elkaar een paar keer per week, soms alleen maar in het restaurant van mijn vader en Carl, waar Ozan een bijbaan als keukenhulp heeft. Joep en Carl weten volgens mij nog niet dat Ozan en ik wat hebben. Ozan wil niet dat Joep dat weet; hij is bang dat Joep hem dan misschien zal ontslaan of zo. We spreken vaak af in het park. Dan ga ik wandelen met Pepper en komt Ozan hier ook heen, net zoals vandaag. Pepper maakt soms heel lange wandelingen op die manier, haha! 😊

‘Ik moet dit jaar heel hard leren,’ vervolgt Ozan en hij haalt een hand door zijn donkere haren. Hij kijkt me aan. De zon zorgt voor gouden spikkeltjes in zijn ogen. ‘Er zijn een hoop schoolexamens dit jaar. En dan ga ik naar Istanbul.’

‘Ja, duhoo. Ik moet ook hard leren.’ Ik kijk hem aan en voel me onrustig worden. ‘En Istanbul – je gaat daar toch gewoon je familie opzoeken? Op vakantie?’

Ozan komt uit Turkije en woont hier met zijn moeder en zijn zusje Elif en broertje Cahil. Ozan schudt zijn hoofd en streelt met

een vinger mijn wang.

‘Ik heb besloten door te gaan naar het volgende niveau.

Kok niveau 4. Dat betekent nog twee jaar extra. En dat houdt in dat ik nog meer werkervaring op moet doen. Stage lopen.

Ik ga een halfjaar in Istanbul werken, Livje. Bij mijn oom in zijn restaurant...’

De stilte die op deze woorden volgt wordt gevuld met het gegil van kinderen om ons heen, de zangeres met haar gitaar – die nu iets van Amy Winehouse zingt –, een paar jongens die voetballen en naar elkaar lachen en roepen.

‘Een halfjaar?’ zeg ik dan verbijsterd.

Ozan knikt. ‘Je weet toch dat ik later een eigen restaurant wil hebben? Net als jouw vader en Carl. Zoiets als L’Artichaud, dat is echt mijn droom. Daarvoor moet ik eerst leidinggevende kok zijn geweest in een restaurant. Daarom ga ik naar niveau 4.

Mijn oom heeft een goedlopend restaurant aan de Bosporus in Istanbul. Er komen superveel toeristen, maar ook veel inwoners van de stad zelf. Het is er altijd druk. De stage is al helemaal geregeld. Het is een geweldige kans.’

Ik knipper met mijn ogen. Mijn keel voelt alsof iemand er met een schuurmachine langs is gegaan.

‘Eh... en wanneer begint je stage dan?’ Alsjeblieft, laat hem zeggen dat die pas volgend jaar of zo begint. Dat geeft ons nog een heel jaar. En tegen die tijd is hij zo enorm ver-Livd 😊 dat hij nooit meer weg wil en gewoon stage gaat lopen in de friettent hier.

‘In december.’ Hij kijkt naar het gras.

December?! Dat is nog maar een paar maanden... 😞 ‘Waarom kun je niet gewoon stage lopen bij Joep? Of een restaurant in Nederland zoeken?’

‘Omdat ik bij je vader een bijbaantje heb. Ik weet hoe L’Artichaud werkt, maar van een stage is het juist de bedoeling dat je ervaring op gaat doen en nieuwe dingen leert. Bij L’Artichaud kan ik ook wel nieuwe dingen leren, maar niet zoveel meer. En...’

Hij haalt diep adem. Mijn hart gaat zo snel tekeer dat het op getrappel van paardenhoeven lijkt. Troffeltroffeltroffel. Oké, Liv,

diep ademen. Het is maar een stage. Niets meer dan dat. We hebben Skype en Facetime, we kunnen whatsappen, chatten en noem maar op. Een halfjaar is zo voorbij. En dan is hij terug en is hij weer van mij. Toch?

‘Mijn moeder vindt het een heel goed idee dat ik naar Turkije ga. Ze denkt...’ Ozan stukt even. Op zijn voorhoofd verschijnt een diepe rimpel. ‘Nou ja, ze weet dat ik iets heb met een Nederlands meisje. Ze vermoedt dat ik iets met jou heb. En ze hoopt dat ik daar misschien een Turks meisje leer kennen.’ Dat laatste komt er nauwelijks hoorbaar uit.

Ik hap naar adem. ‘Wat?! Dat slaat nergens op! Jee, Oz, denkt ze dat we meteen gaan trouwen of zo?! Hoe debiel is dit?! Je kunt toch wel gewoon een Nederlandse vriendin hebben?! Dit is discriminatie!’

‘Ja, ja, natuurlijk,’ zegt hij gauw. ‘Ik heb haar ook gezegd dat ik zelf wel bepaal met wie ik een relatie wil. En dat is ook echt zo, ik laat me door haar niet vertellen met wie ik wel en niet een relatie kan hebben. Ze is gewoon ouderwets in die dingen, en dat is haar probleem, niet het mijne. En in Turkije... Nou ja, ik ben dan al bijna achttien. Dat is een normale leeftijd in Turkije om een serieuze relatie te beginnen. Dus hoopt ze dat ik daar dan iemand ontmoet. Wat overigens niet gaat gebeuren, want ik bepaal dat soort dingen zelf.’

Ik laat me achterover op het gras zakken. ‘Cause you’re my fella, my guy,’ zingt de zangeres bij het vijvertje. Opeens vind ik haar helemaal niet zo goed meer en ik zou haar het liefst een duw geven, zodat zertussen het eendenkroos terechtkomt. En die gillende, lachende kinderen zijn ook mega-irritant! Kinderen zouden verboden moeten zijn in een speeltuin. ☹️ Dit gaat helemaal niet zoals ik wil.

‘En wij dan? Wat gebeurt er nou met ons?’

Ozan pakt mijn hand vast en streelt hem met zijn duim. ‘Weet je Liv, je bent dertien en...’

‘Ik word veertien, over een paar maanden!’

‘Liv! Je bent pas in maart jarig, haha!’ Ozan lacht en kijkt dan weer serieus. ‘Maar nu ben je dertien en ik ben zeventien.’

Het leeftijdsverschil is echt groot. te groot, misschien, op dit moment. Ik heb je dat in Spanje al verteld. Ik heb gezegd dat ik geduldig zou wachten tot je wat ouder zou zijn. En ik bedoelde daarmee echt ouder, niet een paar dagen ouder.’

‘Wat een onzin!’ Verhit kijk ik hem aan. ‘Het leeftijdsverschil tussen mijn moeder en Luuk is zeker tien jaar! Dat hoeft helemaal geen probleem te zijn. Straks ben ik achttien en dan ben jij tweeëntwintig en dan merkt niemand dat meer! En ik ben toevallig heel erg volwassen voor een dertienjarige!’ Ik steek boos mijn tong naar hem uit. Zo. Lekker puh! ☹

Het blijft een poos stil tussen ons. Pepper richt zich op en gaat spelen met een andere hond. Ze dartelen over elkaar heen en rennen op en neer tussen de vijver en de speeltuin. Pepper is wel wat mollig aan het worden, zie ik. Een beetje lichaamsbeweging is prima voor haar. Ozan legt een arm om me heen en trekt me naar zich toe. Hij zoent me op mijn haar. ‘Ik vind het verwarrend, Liv. Ik ben echt gek op je, maar ik weet niet of we op dit moment zo goed bij elkaar passen. Onze levens zijn heel anders. Ik weet al precies wat ik met mijn leven wil. Hard leren. Hard werken. En dan een eigen restaurant beginnen, net zoals jouw vader. Chez Ozan.’

Ik kijk naar de vijver. ‘Ja, maar totdat het zover is, kunnen we toch kijken...? Of het iets is, tussen jou en mij...?! Ik dacht...’ Ik haal even diep adem. ‘Ik dacht dat je verliefd op mij was. Dat zei je in Spanje. En laatst zei je iets. Het klonk als “seniele senioren”. En dat betekende “love you” in het Turks. Zei je dat dan zomaar?’

‘Natuurlijk niet! En je Turks is nog steeds belabberd,’ grinnikt Ozan. ‘Seni seviyorum.’ Hij zucht. ‘Ik heb een doel voor ogen. Jij nog niet. Het ene moment zeg je dat je modeontwerpster wilt worden, het volgende moment wil je personal shopper worden, en dan weer...’

‘Profvoetballer.’ Ik kijk hem aan. ‘En ik ben dertien. Ik hoef nog helemaal geen doel voor ogen te hebben. Alleen kortetermijndoelen, zoals: waar scoor ik dat ene

leuke jurkje in de uitverkoop?’ O, shit, nu klink ik echt als... dertien. ☹

‘Huh?! Profvoetballer?’ Ozan lijkt van zijn stuk gebracht.

‘Ja. Carl en ik keken laatst een wedstrijd op tv en toen zei Carl dat Cristiano Ronaldo vier miljoen euro per maand verdient.

Dus ik heb “profvoetballer” ook op mijn lijstje van mogelijke banen gezet. En dan huur ik een personal shopper in en laat ik modeontwerpers gewoon kleding voor mij ontwerpen.’

Ozan lacht hardop. ‘Zie je, dat vind ik nou zo leuk aan jou!

Je wilde dromen, je rare gedachtekronkels, hoe jij van het ene onderwerp op het andere komt! Daar ben ik gek op.’ Hij schudt lachend zijn hoofd en kijkt me dan weer aan. ‘En om

diezelfde reden werkt het niet op dit moment. Jij moet nog zoveel uitvogelen. Toen mijn vader overleed, moest ik opeens meer verantwoordelijkheid gaan dragen. Mijn moeder helpen, in het huishouden dingen doen. Van wat ik nu verdien, gaat een deel naar mama. Ik ben gewoon al wat verder met dingen uitvogelen dan jij.’

Ik denk aan hoe hij over vier maanden – vier maanden?! ☹ Dat is echt allemaal veel te snel! – naar Turkije wil vertrekken en ik krijg kippenvel op mijn armen. ‘Je komt toch wel terug, als je in Turkije bent geweest? Na dat halfjaar?’

‘Natuurlijk!’ Ozan kijkt me indringend aan. ‘De seniele senioren wonen in Nederland, dus ik kom altijd terug. Ik ga daar alleen stage lopen. Ik ga bij mijn oom en tante wonen, die hebben een mooi appartement in Istanbul.’

‘En nu?! Hoe gaan we nu verder? Gaan we nu niet meer samen wandelen? Of naar de film?’

Ozan kijkt weer serieus. ‘En dan?! Dan wordt het straks alleen maar moeilijker, als ik naar Istanbul ga. Weet je, als jij en ik bij elkaar horen, dan gebeurt dat vanzelf wel later, als ik terug ben. En als jij wat meer dingen over het leven hebt uitgevogeld. Als het in de sterren staat geschreven, komen we vanzelf weer bij elkaar.’ Hij knipoogt. ‘Weet je wat? We maken een afspraak. Het is vandaag 10 september. Vandaag over precies vijf jaar sta ik onder de Eiffeltoren. Als jij ook komt – en dan ben je dus al

achttien – en we vinden elkaar nog steeds leuk, gaan we vanaf daar verder.’ Hij kijkt er oprecht blij bij.

Het klinkt heel romantisch, maar dat is het natuurlijk helemaal niet. Ozan zegt gewoon dat het voor nu over is. Dat een vakantieliefde, die een zomerliefde werd, geen herfstliefde gaat worden. ☹ En met een immens verdrietig gevoel sta ik op. Ik concentreer me op het afkloppen van grassprietjes op mijn broek, zodat Oz niet ziet dat ik moeite moet doen om mijn tranen te bedwingen. ‘Fijn. Maar straks sta jij daar, over vijf jaar, en staat er een Turkse verloofde naast je.’

‘Nee, echt niet. Ik maak zelf uit met wie ik een relatie krijg, Liv. Over vijf jaar sta ik er. Alleen.’

‘En als je dan niets meer voor mij voelt? En ik niets meer voor jou?!’

Hij grijnst. ‘Dan gaan we gewoon shoppen. Croissantjes eten. We zullen altijd vrienden zijn.’

Pfff. Vrienden. ☹ ‘Pepper moet terug naar Joep. En jij moet geloof ik zo aan het werk. Ik zie je wel weer, Oz. Binnenkort of over vijf jaar.’

Oz staat ook op. Zonder hem nog aan te kijken roep ik Pepper en samen met haar loop ik weg, langs de mensen die op het gras zitten en voorbij de speeltuin. Ik wrijf boos de tranen uit mijn ogen.

Relatiestatus: weer helemaal alleen met ik, mezelf en mij.

Tot zover deze perfecte dag... ☹